

1

AKANUU, EL MENTIDER

Pasargada, Pèrsia, 521 aC

17

Un genet s'allunya camí enllà. És l'emissari del rei. Cavalca ràpid. Un rastre de pols i sorra s'aixeca rere el seu galop i resta invisible. Com el vent. Un vent que bat ferotge damunt l'àrid altiplà iranià. Al cap de poc, el genet desapareix. Del tot.

Akanuu ha observat com partia. Ho ha fet des de dalt d'una torre de casa seva, un palau construït al bell mig de la planura, a la riba del riu Pulvar, a prop de la ciutat de Pasargada.

Li hauria agradat escoltar què havia vingut a dir, l'emissari. Però això no ha pogut ser... Akanuu està castigat. Fins que Aramnes, el seu pare, no li llevi el càstig, està confinat en una de les torres de guaita del palau.

Ben aviat, però, Nabubili, el seu esclau fidel, li porta la nova:

—Senyor... Darios, l'aquemènida, ha estat proclamat rei... —diu entre esbufecs. Ha pujat molt de pressa l'escalinata que mena a la torre. Nabubili es fa vell.

—El pare deu estar content, Nabubili...

—Sí, senyor, el vostre pare sí... —afirma l'esclau, amb el cap cot, assentint.

Akanuu sap que Isthane, la seva mare, no ho estarà. No li pot plaure que governi un aquemènida, la nissaga que ha sotmès el seu poble, Babilònia. Tanmateix, ella es va casar amb un aquemènida. I li ha anat prou bé.

El noi no sap si estar-ho, de content. Encara no.

Nabubili roman en silenci tot observant el seu amo, que ja no és un nen petit. Alt pels seus gairebé onze anys, prim i flexible com un jonc, l'esclau pensa que és igual que Isthane, a qui ha servit des que té ús de raó. Igual de bell, igualment rar i especial com una flor en el desert. Ara, Nabubili també serveix els seus fills, sobretot Akanuu. Des que va néixer, Isthane li va demanar que en tingués cura.

«Akanuu és diferent», li va dir. Però això no calia que li ho expliqués, perquè Nabubili ja ho sabia.

